

Çocuk Değilim ki Ben

– Ahmet Öztürk · 07 Kasım 2013

Çocuk değilim ki ben.

Anlaşılması zor işler yapıyor olabilirim. Bir yanım orada bir yanım burada. Tastamam bir vücudun paramparça hayatını yaşıyor gibi durabilirim. Göstermiyor olabilirim içimin buğusunu, dimdik sanılabılırım.

Çocuk değilim ki ben.

Ağladığını bağıra çağıra anlatacak. Yazdıklarında gözyaşlarını gizleyen biriyim. Kelime kelime ayrılmış "yazbozun" parçalarıyım. Bi parçam eksik kaldığında nasıl muhteşem durabilirim! Tamamlandığımda belki aylarca bütün kalabilirim. Peki söyler misiniz bana, aylar sonra biri kelimelerimi çaldığında, nasıl toparlanabilirim?

Çocuk değilim ki ben.

Hayatımın her yaprağı için kendime hesap borçluyum. Üzüntülerimin de sevinçlerimin de elma dallarından kafama düşeceğini hissederim hep. Mutluluğa da hüzne de değer veren, yüzleşmekten korktuğumuz benlik ile iç içeyim.

Çocuk değilim ki ben.

Yapayalnız kaldığım da olur. Düştüğümde yeri bile sızlatan acımla başbaşa. Sulanır içim, sırlısıklam olur gözyaşından hislerim. Ha gittim ha gideceğim derken illa biri gelir, kimse gelmese bile hayat gelir dilinde iğneli laflar. "Eğer sen bir öküzsen, ben zaten senden vazgeçerim" der. Soğuk duş etkisi derlerya, irkilir kendime gelirim.

An gelir yine "çocuk değilim ki ben" der, kendimle çelişirim. Baksana yüzüme dünya yıkılmışçasına feryat fıgan halim. Anlayacağınız bu aralar hiç iyi değilim.

Bir derginin sayfalarında yatan biriyim sadece bu aralar. "Asansör" le kattan kata yolculuk yapan. Dilinde hüznün şarkılarıyla yalnız bir karalaman.